

Nicole C. Kear

Nüüd
ma näen
teid

Lustakas ja
inspireeriv lugu
sellest, kuidas
leida julgust
armastusest,

vabadust
allaandmisest
ja valgust
pimeduses

Nicole C. Kear
Now I See You
2014

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Lii Vool

Copyright © 2014 by Nicole C. Kear.
All rights reserved.
© 2016 Kirjastus ERSEN

B08314716
ISBN 978-9949-25-960-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Mu südamele,
mu tähele,
mu päikesele
ja Davidile, kelle armastus valgustab mis tahes pimedust

AUTORI MÄRKUS

Selleks, et kaitsta nii süütuid kui süüdiolijaid, on selles raamatus esinevad nimed ja iseloomustused muudetud. Selleks, et käesolev raamat ei kujuneks tuhandeleheküljeliseks ja tapvalt igavaks, on teatud sündmusi ümber korraldatud, omavahel kombineeritud ja kokku võetud.

Ehkki ma kasutasin vahetevahel päevikuid, kirju ja käepärast olevaid inimesi, kirjutasin ma raamatu peamiselt oma meenutuste, selle paksu ja saastunud sopa põhjal, milles mälestused ringi hulbivad. Need mälestused pole säravpuhtad; aja jooksul kipuvad need roostetama, määrduma ja erinevaid varjundeid võtma. Kui teised kaevaksid välja oma mälestused samadest sündmustest, võiksid need ehk teistsugused välja näha. Kui see peaks nõnda olema ja teil tahet leiduma, siis kutsun teid üles oma memuaare kirja panema. Lihtsalt muutke ära mu nimi ja, kui teil pole midagi selle vastu, tehke minust punapea.

Parem süüdata küünal, kui needa pimedust.

Iidne vanasõna

PROLOOG

Mu maskeeringust oli midagi puudu.

„Peaegu valmis,” ütlesin ma Esperanzale, väikesele tumedapäisele naisele, kes mu kõrval seisis. „Üks hetk veel.”

Olin juba musta kootud mütsi, millel ilutses trükitähtedes kiri „BROOKLYN”, pähe tõmmanud ja peaaegu silmini vedanud. Olin vanaemalt laenatud pasakarva ja pahkludeni ulatuva mantli luku kinni vedanud ja kapuutsi pähe sikutanud. Nüüd paistsid välja veel ainult mu kingad ja nägu.

Päikesepillid: just need olingi ma unustanud.

Koukisin need taskust välja – Prada vuhvlid, mille olin ostnud Astor Place'i lähedalt tänavalt – ja lükkasin need silmile. Prillid olid suured, mustad ja glamuursed, päris Jackie Onassise stiilis. Aga ma tundsin end pigem Stevie Wonderina.

„Ma ei näe nendega mitte sittägi,” kaebasin ma.

„Võta need siis eest ära,” soovitas Esperanza, laskmata end mu kostüümist, ebaviisakast keelekasutusest ega ka suure tite moodi käitumisest häirida. „Sul pole neid vaja.”

See polnud päris tõsi. Tal oli õigus ses suhtes, et ma ei vajanud prille selleks, et kaitsta silmi päikese eest, sest oli märtsikuu pilvine õhtupoolik. Ma ei vajanud neid ka selleks, et kaitsta maailma mu silmade nägemise eest, sest mu silmad nägid välja tavalised, isegi kenad; kollase-tähnilised oliivroheline- ja pruunisehused. Ent ma vajasin päikesepillile meeleheitlikult.

„Ma üritan inkognito ringi käia,” selgitasin ma, „juhuks kui peaksin mõne tuttava kokku sattuma.”

„Ma ei usu, et seda ohtu eriti oleks.” Esperanza naeris. „Me pole Kolmandast avenüüst saadik ühestki inimesest möödunud.”

Esperanza oli saanud minuga kokku mu korteris, mis asus puudega palistatud Brooklyni tänaval, ja lootis vist, et ajame oma asjad kohe sealsamas mu kodukvartalis joonde. Selle asemel aga juhatasin ma teda viiosteist minutit allamäge, eemale nendest hästi hooldatud Park Slope'i pruunidest kivimajadest, kus elasid mu sõbrad, eemale mänguväljakute, kus mu lapsed sageli mängimas käisid, ja taamale Gowanuse kanali äärsele eikellegimaale.

Nüüd seisime me lagunened kõnniteel, ümberringi mahajäetud laohooned, ja hingasime sisse prügilehka. Möödus mitu minutit, ilma et ükski auto oleks mööda vuhisenud. See oli sedasorti koht, mille mafiooso valiks välja selleks, et sulle kuul pähe kihutada.

„Kas sa siin tahadki seda teha?“ oli Esperanza kulme kergitades küsinud.

„Jah, siin on ideaalne,“ olin ma vastanud.

Siis küsis ta, kas ma olen valmis, mida ma ei olnud, kaugeltki mitte. Aga ma olin varustanud end mütsi, kapuutsi ja prillidega ning võtnud tema märguande peale kotist loomakujuliste küpsiste, katkiste rasvakriitide ja niiskete salvrätide vahel tuhlates välja paki, mille ta oli mulle juba varem andnud. See oli tihedalt kokku pakitud valge pundar, umbes mikrofonisuurune ja sama kujuga, kuigi kergem, ja selle viis torujat tükki olid valmistatud ülikergest alumiiniumist ning koos hoidis neid must kummipael. Pigistasin asjanduse kõvasti oma paremasse pihku, just nagu võiks see iga hetk ellu ärgata ja mind rünnata.

Ma ei olnud ikka veel valmis. Ent viivitusvõtted olid mul juba otsa saanud. Olin seda hetke edasi lükanud, mitte sellest hetkest arvates, kui Esperanza mulle poole tunni eest järele tuli, vaid seitsaadik, kui olin üheksateistkümneaastane. Mu relvaarsenal, millega vältimatut tagasi tõrjuda, oli üüratu: asjad, mis tähelepanu mujale viisid – seks, draama, hiljem lastesaamine; ette tuli toimuva eitamist ja siis, kui see enam võimalik polnud, enese varjamist kõigi teiste eest.

Aga nüüd, pärast kahtteist aastat ei saanud ma seda enam edasi lükata ning siis tuligi Esperanza New Yorgi pimedate keskusest, et mulle valge kepi kasutamist õpetada.

Mulle jäi arusaamatuks, milleks seda ametlikku väljaõpet õieti vaja oli; niipalju, kui mina aru sain, oli kogu protsess niigi üsna selge. Võtad pika kepi ja vehid sellega enda ees. Kui see midagi tabab, siis ära sinna mine. Kui see vajub haigutavasse sügavikku, siis ära ka sinna astu.

„Tead, mul pole seda vaja,” teatasin ma Esperanzale, kui kepi kummi-paela näperdasin. „Saan ilmagi kenasti hakkama.”

„Ma tean,” kinnitas ta mulle. „Aga sellest võib sul kasu olla öisel ajal või siis rahvarohketes kohtades, kui nägemine kõige rohkem alt veab. Ja...”

Ta vaikis hetke ning ta hää l muutus pisut leebemaks: „Paljude meelest on kasulik kepi ümberkäimine selgeks õppida siis, kui silmanägemine veel mõningal määral alles on.”

Ükskõik kui hellalt Esperanza selle mõru pilli mulle sisse söötis, oli sellel ikkagi sitt maitse juures. Tahtsin vastiku rohu välja sülitada, kepi kanalisse visata ja siit põgeneda. Aga põgenemine oli täpselt see, mida olin juba rohkem kui kümme aastat teinud, ning nüüd see enam ei toimunud. Mu diagnoos kippus mulle alatasa järele jõudma.

Laste nimel, tuletasin ma endale meelde. Edevus, uhkus ja hirm olid kardetavad vastased, aga mu emalik kohusetunne osutus tugevamaks.

Eemaldasin kummipaela ja kepp voltis end lahti, ühesuurused tükid nõksatasid just nagu mustkunstirikis oma kohale. Tõstsin päikesepillid silmilt, et lähemalt vaadata. Kui must käepide ja jupike tipus olevat punast välja arvata, oli kepp säravvalge, ainsagi pori- või mustuseplekita. Muidugi, minu silm ei seletanud plekikesi enam juba aastaid, nii et mida mina ka teadsin?

Langetasin prillid taas. Kepp ja maailm selle taga kadusid pimedusse.

„Võib-olla ongi hea, et ma nendega eriti midagi ei näe,” märkisin ma Esperanza poole pöördudes. „Nii on kõik ju ehedam, eks ole? Näen rohkem pimedat moodi välja.”

Esperanza ei lausunud sõnagi, aga ta seisis küllalt lähedal, nii et ma nägin, kuidas ta surus huuled kokku viisakas naeratuses, mis ütles tege-likult kõik.

Sa oledki pime. Sa ainult teed näo, nagu ei oleks.

ESIMENE OSA

NÕUANDED (SALA)PIMEDALE

Nõuanne nr 1. Halbade uudiste kuulmisest

Ära luba endale ekslikku usku, nagu võiks su noorus, optimism või võlvad pitsilised aluspesuasjandused sind halbade uudiste eest kaitsta. Need asjad kindlustavad vaid selle tööga, et niisugune uudis tuleb suure ja signõmeda üllatusena.

1. SÕNUMITOOJA

See on mingi Park Avenue pask, vahutasin ma, kui lajatasin kinni raamatu „Sada aastat üksildust”. Olin istunud selles kenasti sisustatud ooteruumis peaaegu tund aega, enne kui arst mu nime hõikas, ja siis ka vaid selleks, et tilgutada mu silmadesse mingeid laiendavaid tilku, ning nende mõjuma hakkamiseni saadeti mind tagasi ooteruumi. Nüüd, kus mu pupillid olid täielikult laienenud, ei näinud ma enam oma käekellal olevaid numbreid ega ka raamatus olevat kirja. Mistõttu mul polnud teha muud, kui närvitseda.

Kogu see asi oli üüratu ajaraisk. Kui lühinägelikkus välja arvata, polnud mu silmadel midagi viga; mu enda oftalmoloog dr Lee ütles ka seda, enne kui mu siia edasi saatis, „igaks juhuks, et täiesti kindel olla.” Tookord tundus see asjaliku mõttena, aga nii arvasin ma enne seda, kui olin suurema osa suveõhtupoolikust ooteruumis maha molutanud.

Muidugi, mul polnud tegelikult vaja kuskil mujal olla. Teisele ülikooliaastale järgnenud suvepuhkuse hakul New Yorki naastes polnud mul plaanis muud kui mõne nädala pärast Williamstoni teatrifestivalil algav näitlemiskursus. Olin viimased paar päeva linnas ringi tuianud, hommikuti kaua oma lapsepõlvevoodis maganud, vanade sõpradega kohtunud ja tegelenud selliste häirivate asjatoimetustega nagu arstilkäigud. Sellega ja kontrollimatute nutuhoogudega muidugi ka.

Yale'ist lahkumisest saadik pole möödunud ühtki päeva, mil ma poleks nutma puhkenud ega ulgunud sellise hooga, milleks on suutelised ainult teismelised. Nutmine oli väga aeganõudev ja kui arvad juurde ka tunnid, mis kulusid mul vanade päevikusissekannete lugemisele ja fotode katkirebimisele, siis tõesti, ööpäevas tuli tundidest puudu. Muidugi, lahkumine on raske, eriti veel esimest korda.